



ارسالی فریدون یما

سربازان آمریکا از آزار زندانیان در عراق می گویند

۱۹:۳۷ / Sun / 23 07 2006

سازمان حقوق بشر امروز براساس اظهارات جدید سربازان آمریکایی گزارش داد که شکنجه و دیگر انواع سوء استفاده از زندانیان در بازداشتگاه های آمریکا در عراق، حتی بعد از رسوایی به وجود آمده در زندان ابوغریب در سال ۲۰۰۴ مجاز شمرده شده و به صورت روزمره در جریان بوده است.

آمریکا: سربازان آمریکایی از آزار و سوء استفاده از زندانیان عراق می گویند

به رسمیت شناخته شدن روشهای آزاروسوء استفاده ونادیده انگاری شکایت سربازان (نیویورک- ۲۳ جولای، ۲۰۰۶) - سازمان حقوق بشر امروز براساس اظهارات جدید سربازان آمریکایی گزارش داد که شکنجه و دیگر انواع سوء استفاده از زندانیان در بازداشتگاه های آمریکا در عراق، حتی بعد از رسوایی به وجود آمده در زندان ابوغریب در سال ۲۰۰۴ مجاز شمرده شده و به صورت روزمره

در جریان بوده است. این گزارش جدید شامل اظهارات دست اول که به وسیله پرسنل ارتش آمریکا در مصاحبه با سازمان دیده بان حقوق بشر اظهار شده است، به جزییات بدرفتاری وسوء استفاده در تاسیسات ممنوعه فرودگاه بغداد و دیگر بازداشتگاه های عراق می پردازد.

در " نه خون، نه سوخت: سربازان از سوء استفاده از زندانیان در عراق می گویند"، سربازان آمریکایی شرح می دهند که چگونه زندانیان به صورت عادی و روزمره مورد ضرب و شتم قرار گرفته، در موقعیت های بسیار دردآور گذاشته، برای مدت های طولانی از خوابیدن محروم و در درجه حرارت های بسیار سرد و یا گرم نگهداری شده اند. گزارش تهیه شده از دل مصاحبه هایی که توسط دیده بان حقوق بشر تهیه شده و با ضمیمه هایی از سخنان به کار گرفته شده و یادداشت های دیگر، تکمیل شده است.

جان سیفتون، نویسنده گزارش و محقق ارشد بخش تروریسم و ضد تروریسم سازمان دیده بان حقوق بشر گفت: " به سربازان گفته شده بود که کنوانسیون ژنو در مورد آنها به کار نمی رود و به همین جهت بازجویان می توانند از روش های آزار و اذیت برای وادار کردن زندانی ها به سخن گفتن استفاده کنند." به گفته وی اظهارات این سربازان ادعاهای دولت آمریکا مبنی بر اینکه شکنجه و آزار و اذیت

زندانیان در عراق غیرمجاز و غیر قابل قبول است را رد می کند و در مقابل تصریح می کند که استفاده از چنین روش هایی مورد اغماض قرار گرفته و به صورت گسترده مورد استعمال قرار گرفته است.

این اظهارات آشکار می کند که طی سالهای ۲۰۰۳-۲۰۰۵، آزار واذیت و سوء استفاده از زندانیان به عنوان یکی از روش های روند بازجویی به صورت آشکار مجاز شمرده شده است. آنها همچنین پیشنهاد کرده اند که سربازانی که می خواستند چنین بدرفتاری هایی را گزارش کنند از این کار منع و یا اساسا نادیده گرفته شده اند.

گزارش سازمان دیده بان حقوق بشر در حالی منتشر می شود که مقامات دولت بوش و رهبران کنگره در گرما گرم بحث در خصوص قابلیت اجرای کنوانسیون ژنو در نحوه برخورد با زندانیان هستند. این گزارش اثبات آشکاری از سوء استفاده و بدرفتاری با زندانیان در هنگامی است که پایه ای ترین اصول و استانداردهای بین المللی نادیده گرفته می شوند.

برخی از جدی ترین این آزارها که به صورت جزیی در گزارش سازمان دیده بان حقوق بشر آمده است به گروه های رزمی که از آنها می توان به گروه رزمی ۲۰،

۱۲۱، ۲۱-۶ و گروه رزمی ۱۴۵ اشاره کرد، مربوط است که در بازداشتگاه های ممنوعه در فرودگاه بغداد موسوم به اردوگاه "ناما" انجام شده است.

این گزارش همچنین به شرح سوء استفاده های جدی در تاسیسات نزدیک به فرودگاه ماسول و در قرارگاه نزدیکی القائم در نزدیکی مرز سوریه می پردازد.

بر اساس سخنان سربازان یاد شده، زندانی های قرارگاه ناما، در نقض کامل قوانین بین المللی - در لیست صلیب سرخ بین المللی ثبت نشده اند. آنها به صورت مرتب عریان شده و مورد ضرب و شتم قرار گرفته اند، تمرین هایی اجباری انجام داده اند، به مدت زمان زیاد از خوابشان جلوگیری شده و روش های مختلف توهین و تحقیر در مورد آنها به کار رفته است.

یکی از بازجویانی که در در قرارگاه "ناما" خدمت کرده به دیده بان حقوق بشر گفته که رهبر بازجویی های واحد او "سوء استفاده و آزار واذیت را تشویق کرده است. او می گوید: " مردم می خواستند بروند، بروند و بروند با هر کسی بد رفتاری کنند. آنها فکر می کردند که این شغل آنهاست و چیزی است که به آن نیاز دارند که انجام دهند و بنابراین هر زمانی که می خواستند آن را انجام می دادند. "

اظهارات بیان شده توسط سربازان آشکار می کند که بسیاری از بسیاری از روش های آزار واذیت به کار گرفته شده توسط سلسله مراتب نظامی مجاز شمرده شده

است. یکی از بازجویان که در سال ۲۰۰۴ در یکی از مراکز نظامی نزدیک به شهر موصل خدمت کرده است به دیده بان حقوق بشر در خصوص موردی گفته است که افسر مسئولی واحد بازجویی او، به او و دیگران گفته است که می توانند از روش های اذیت و آزار در موردیک سری از زندانیان استفاده کنند. طبق گزارش یادشده افسر مذکور گفته است " ببینید، این کاری است که می خواهیم انجام دهیم - ما تمام مدت شب آنها را بیدار نگه خواهیم داشت، ما تمام مدت آنها را روی زانوهای خود نگه می داریم و اجازه نمی دهیم بخوابند."

این بازجو می گوید:

« او (افسر MI) خیلی مشخص و واضح در مورد آن بود. او نگفت که " من از شما ها می خواهم که با این آدمها دیوانه وار رفتار کنید، اما معلوم بود که چه چیزی می خواهد... بعدا، ما چندین سگ را به همراه خود آوردیم، (سگ برای ارباب زندانیان مورد استفاده قرار می گرفت) و همه چیزی که ... (افسر MI) گفت این بود که این سگ ها را من از مربی گرفته ام و شما قرار است از این سگ ها در بازجویی استفاده کنید. (ما) از این افراد خواستیم تا تمرین های MPT انجام بدهند، که بسیار برایشان سخت بود. وضعیت کشیده شدن نیز برای آنها طاقت فرسا بود...می دانید، مانند زانو

زدن درشن، راه رفتن بازانو در شن....ایستاده نگه داشتن آنها به بازوان کشیده شده ، با بطری های آب در دستانشان برای مدت زمان های طولانی.... وسینه خیز رفتن از میان شن ها...»

بازجویی که در اردوگاه ناما خدمت می کرد، به اظهارات فوق اضافه کرده است که فرمانده بخش بازجویی مسئول مجاز شمردن استفاده از تکنیک های آزار واذیت علیه سربازان بوده است، اما این اختیارات خیلی معمول مورد استفاده قرار می گرفتند به نحوی که بازجویان از قالب والگویی برای پر کردن فرم های اختیارات استفاده می کردند:

« یک فرم اختیارات در کامپیوتر وجود داشت، صفحه که شما باید چاپ می کردید و آن را پر می کردید. ویک لیست در آن قرار داشت....شما باید تنها کنترل کنید که چه چیزی را می خواهید مورد استفاده قرار دهید، و اگر شما برنامه داشتید که یک بازجویی خشن را مورد استفاده قرار دهید، تنها لازم بود که آن را امضا می کردید...»

درچندین مثالی که در این گزارش ذکر شده است، آزار واذیت زندانیان به صورت مکرر به فرماندهان نظامی در بغداد وواشنگتن گزارش داده شده است، کمتر ویا هیچ عملی برای متوقف کردن آن انجام شده است. برای مثال، تحقیقی که در

خصوص یکی از قرارگاه های واقع در شهر فرودگاه موصل در سال ۲۰۰۴ بعد از آنکه فک او شکست، آشکار کرد که زندانیان در موصل به صورت مداوم تحت اذیت و آزار قرار گرفته اند. اگرچه هیچ عملی برای متوقف کردن کسانی که این اعمال را مرتکب شدند، انجام نشد و بازجویی که آنجا خدمت می کرد آزار و اذیت های جدی را حتی پس از سال ۲۰۰۴ گزارش داد. یکی از زندانیان در سال ۲۰۰۳ زیر فشار بازجویی در این قرارگاه کشته شد و زندانی دیگری نیز در آوریل سال ۲۰۰۴ به قتل رسید.

آزار و اذیت و سوء استفاده از زندانیان همچنان در سال ۲۰۰۴ در اردوگاه ناما ادامه داشت، حتی بعد از آنکه مقامات مختلف نظامی شکایات مختلفی را در خصوص آزار و اذیت در آن ثبت کردند. کول استوارت ای هرینگتون، یکی از افسران امنیتی بازنشسته، تا به ارزیابی اطلاعاتی امنیتی جمع اوری شده پردازد. او به ژنرال باربارا فست، رییس نیروهای امنیتی در عراق در یادداشتی اطلاع داد که نیروهای رزمی واحد ۲۱ زندانیان را مورد آزار و اذیت قرار داده اند و همچنین نه جزو اسامی زندانیان رسمی آن واحد ثبت شده اند و نه در لیست کمیته بین المللی صلیب سرخ.

هرینگتون اضافه کرده بود " به نظر روشن می رسد که نیروهای رزمی واحد ۲۱ نیازمند به این هستند که تحت کنترل قرار بگیرند تا به زندانی ها احترام بگذارند." برخلاف این هشدار، آزار واذیت توسط نیروهای رزمی یاد شده ادامه یافت.

سازمان دیده بان حقوق بشر گفت که این گزارش جدید نشان می دهد که چگونه سربازانی که فکر می کردند این روش های آزار دهنده اشتباه یا غیرقانونی است زمانی که تلاش کردند که این موارد را گزارش دهند یا انها افشاء کنند با مشکلات جدی مواجه شدند. برای مثال، یکی از نگهبانان تاسیسات نظامی نزدیک القائم، که به یکی از افسران در خصوص کتک زد و دیگر روش های آزار واذیتی که او شاهد بود گزارش داده بود، گفته شد: "تو نیاز داری که جلو بروی وازاین موضوع صرف نظر کنی، سرگروه بان".

نگهبان یاد شده به دیده بان حقوق بشر گفت: " بارها به من تاکید شد که این مسیر عاقلانه ای نیست که من دنبال می کنم... " شما قرار نیست این بازجویی وپرسش ها را جای دیگری ببرید" یا چیزی شبیه این " ..تو قطعاً باید از این موضوع صرف نظر کنی، این چیزی نیست که تو قراراست باخودت انجام بدهی."

در مثالی دیگر، وقتی که یک بازجو در مورد آزار واذیت در تاسیساتی نزدیک فرودگاه بغداد شکایت کرد، فرماندهان از وکلای نظامی خواستند که یک جلسه ارائه مطلب (به صورت پاورپوینت) برای بازجویان برگزار کنند. در اثنای سخنرانی آنها، وکلای یادشده، به صورت اشتباه به بازجویان یاد شده تعلیم دادند که کنوانسیون ژنو در مورد زندانی های موجود در قرارگاه نظامی یاد شده، به کار نمی رود و تکنیک هایی که آنها در بازجویی های خود مورد استفاده قرار می دهند، قابل قبول است.

یکی از این بازجویان می گوید: " آنها به ما گفتند که این زندانی ها دشمنان جنگجوی ما هستند. بنابراین ما می توانیم هر کاری که می خواهیم با آنها انجام بدهیم."

سازمان دیده بان حقوق بشر پیش از این گروه های یاغی و شورشی عراقی را برای نقض دائمی قوانین انسانی بین المللی، آدم ربایی، حمله علیه مردم عادی و نیروهای سازمان های امداد رسان و انفجار صدها بمب در بازارها، مساحد و دیگر مناطق غیرنظامی را محکوم کرده است. دیده بان حقوق بشر اعلام کرده است که کسانی که مسئول این نقض قوانین هستند، از جمله رهبران این گروه ها،

در صورتی که دستگیر شوند، تحت قوانین عراق وقوانین مربوط به شرایط جنگی، مورد تحقیق و بازجویی قرار خواهند گرفت."

سیفتون گفت: " برای جنایات شورشی های عراقی هیچ بهانه ای وجود دارد. اما آزار واذیت و نقض قوانین توسط یکی از طرفین، هرچقدر بی شرمانه باشد، توجیهی برای نادیده انگاری قانون توسط نیروهای طرف مقابل نیست. این یکی از اصول اولیه قانون جنگ است. "

سازمان دیده بان حقوق بشر گفت که گزارش یاد شده نشان داد که تحقیقات جنایی از آزار واذیت های یاد شده نیازمند به پیگیری سلسله مراتب اداری دارد، به جای آنکه روی سربازان رده پایین تمرکز شود. تا امروز، هیچ یکی از افسران امنیتی درارتباط با اظهاراتی که درخصوص آزار واذیت ها در عراق به دادگاه فرخوانده نشده است. سازمان دیده بان حقوق بشر از هرگونه تحقیقات جنایی از خطاکاری های افسرانی که سرپرستی بازجویی ها و زندان ها را به عهده دارند، بی اطلاع است.

سازمان دیده بان حقوق بشر از کنگره ایالات متحده خواسته است تا کمیته ای مستقل متشکل از احزاب مختلف برای تحقیق در مورد وضعیت واقعی آزار واذیت

زندانیان عراقی، همدستی افسران عالی رتبه و مشکلاتی را که گزارش آزار واذیت های یاد شده را برای شاهدان و سربازان دشوار می کند، تشکیل دهد.

سازمان دیده بان حقوق بشر، همچنین از رییس جمهوری آمریکا خواسته است که کمیته ای برای بازجویی و تحقیق از مرتکبین این آزار واذیت ها شامل مقامات نظامی و غیرنظامی تشکیل دهد که چنین روشهایی را مجاز شمرده اند.

سیفتون گفت: " در حال حاضر بسیار آشکار است که رهبران برای چنین آزار واذیت هایی که در عراق رخ می دهد مسئول هستند. امروز زمان آن است که این افراد پاسخگوی این مسائل باشند.

برای اطلاعات بیشتر لطفا تماس بگیرید با :

در نیویورک : جان سیفتون: +۱-۲۱۲-۲۱۶-۱۲۸۷ (mobile) (or +1-917-838-9736)

در نیویورک، مارک گارلاسکو : +۱-۹۱۴-۴۵۰-۴۲۵۱ (mobile)

درواشنگتن با تام مالینوسکی: +۱-۲۰۲-۶۱۲-۴۳۵۸ (mobile) (or +1-202-309-3551)

فرانسوی، آلمانی، روسی و لهستانی: +۴۴-۲۰-۷۷۱۳-۲۷۶۶ (mobile) (or +44-7747-0214598)

ارسالی فریدون یما (برگرفته از سایت ایران امروز)

www.ayenda.org